

РЕЙ БРЕДЪРИ НЯМА ДА ИМА УТРЕ

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

— Какво щеше да направиш, ако знаеше, че няма да има утре?

— Какво бих направила? Сериозно ли говориш?

— Да, напълно сериозно.

— Не зная. Не съм мислила.

Той си наля кафе. Отзад на килима в дневната двете момичета си играеха с кубчета в светлината на зелените ветроупорни фенери. Във вечерния въздух се долавяше приятен свеж аромат на прясно сварено кафе.

— Е, по-добре започни да мислиш — каза той.

— Сериозно?

Той кимна.

— Война.

Той поклати глава.

— Значи не водородна бомба? Или атомна?

— Не.

— Или бактериологично оръжие?

— Не, нищо от този род — каза той, разбъркваше бавно кафето си. — Да кажем просто, че е време да затворим книгата.

— Май не разбирам.

— Честно казано, и аз. Просто имам такова усещане. Понякога се плаша, а друг път не изпитвам абсолютно никакъв страх, а само спокойствие. — Погледна момичетата и златистите им коси, блестящи на светлината на фенерите. — Не споделих с теб. За първи път се появи преди четири вечери.

— Кое?

— Сънят. Сънувах, че всичко ще свърши и някакъв глас ми казва, че наистина е така. Напълно непознат глас, но въпреки това глас. Казва, че всичко на Земята ще свърши. На сутринта почти забравих, а после отидох на работа и гледам — Стен Уилис се взира през прозореца по никое време. Питам го — какво си се замислил, Стен? А той ми отговаря — снощи сънувах странен сън. И преди още да успее да ми разкаже, разбрах що за сън е било. Можех и аз да му го разкажа, но той го направи, а аз слушах.

— Същият сън ли?

— Същият. Казах му, че и аз съм го сънувал. Като че ли не се изненада. Всъщност дори се отпусна. После зарязахме всичко и започнахме да обикаляме из офиса. Без изобщо да се наговаряме. Не

си казахме — хайде да се поразходим. Просто си обикаляхме и забелязахме кои са забили нос в бюрата си, други си разглеждат ръцете или са се вторачили през прозорците. Поговорих с неколцина. Стен също.

— И всички ли са го сънували?

— Всички. Абсолютно същият сън, до най-малката подробност.

— Вярваш ли му?

— Да. Никога не съм бил по-сигурен.

— И кога ще настъпи? Имам предвид края на света.

— За нас — по някое време през нощта, а после и по останалия свят, когато нощта настъпи и там. За двайсет и четири часа общо.

Известно време седяха, без да докосват кафето си. После бавно вдигнаха чаши и отпиха, гледаха се в очите.

— Заслужили ли сме го? — каза тя.

— Не става въпрос за това дали сме го заслужили, или не. Просто не се е получило. Забелязвам, че дори не възрази на всичко това. Защо?

— Предполагам, защото си имам причина — каза тя.

— Същата като на всички в офиса ли?

Тя бавно кимна.

— Не исках да казвам. Случи се нощес. И днес жените от квартала си споделяха една на друга. Сънували същия сън. Помислих си, че е просто съвпадение. — Тя вдигна вечерния вестник. — А тук нищо не пише.

— Всички знаят, така че не е нужно.

Облегна се назад в стола си, без да сваля очи от нея.

— Боиш ли се?

— Не. Винаги съм си мислила, че ще ме е страх, но явно съм се лъгала.

— А къде е така нареченият инстинкт за самосъхранение, за който се говори толкова много?

— Не зная. Човек не се вълнува особено, когато усеща, че има логика. В това има логика. Само това би трябвало да се очаква от начина, по който живеехме.

— Е, все пак не бяхме чак толкова лоши.

— Не, но не бяхме и невероятно добри. Сигурно в това е проблемът — не изпъквахме с нищо, просто си бяхме самите ние,

докато огромна част от света бе заета да върши какви ли не ужасии.

Момичетата се смееха в гостната.

— Винаги съм си мислил, че в подобна ситуация хората ще пицят по улиците.

— Едва ли. За истински неща не се пици.

— Знаеш ли, нищо няма да ми липсва, освен ти и момичетата. Никога не съм харесвал градовете, работата си и каквото и да било, освен вас трите. За нищо няма да съжалявам, освен може би за промяната на времето, за чаша ледена вода в горещ ден, а може би и за спането. Странно, как изобщо можем да седим и да говорим по такъв начин?

— Защото нищо друго не може да се направи.

— Така е, разбира се. Ако можеше, щяхме да го правим. Сигурно за първи път в историята на света всеки знае със сигурност какво точно ще прави през нощта.

— Интересно какво ли ще правят другите тази вечер, през следващите няколко часа.

— Сигурно ще идат на кино, ще слушат радио, ще гледат телевизия, ще играят карти, ще сложат децата да спят и те самите ще си легнат — както винаги.

— В известен смисъл може да е повод за гордост — както винаги.

Помълчаха известно време, после той си сипа още малко кафе.

— Как мислиш, защо именно днес?

— Защото така.

— Защо не някоя друга нощ в миналия век, или преди пет века, преди хилядолетие?

— Може би защото никога досега не е имало деветнайсети октомври хиляда деветстотин шейсет и девета, а ето че сега е настъпил. Защото тази дата означава повече от всяка друга; защото това е годината, в която нещата са такива, каквито са по цял свят, и затова настъпва краят.

— Тази нощ над океана и в двете посоки летят бомбардировачи, които никога вече няма да видят суша.

— Това е част от причината.

— Е — каза той, докато ставаше, — какво следва? Ще измием ли съдовете?

Измиха съдовете и ги прибраха по-прилежно от обичайното. В осем и половина момичетата бяха сложени да спят, бяха целунати за лека нощ, мъничките нощни лампи край леглата им бяха запалени, а вратата — оставена откритата.

— Чудя се... — каза съпругът на излизане от спалнята, поспря с лулата си в ръка и хвърли поглед назад.

— Какво?

— Дали да затворим вратата, или да я оставим малко по-широко отворена, за да влиза повечко светлина.

— Аз пък се чудя дали и децата не знаят.

— Не, разбира се, че не.

Седяха, четеха вестници, разговаряха, послушаха малко музика по радиото, после седяха пред камината и гледаха въглените, докато часовникът отброяваше — десет и половина, единайсет, единайсет и половина. Мислеха си за всички други хора по света, които прекарваха вечерта си всеки по свой начин.

— Е... — каза най-сетне той.

Целуна дълго жена си.

— Е, поне бяхме добри един за друг.

— Искаш ли да поплачеш? — попита той.

— Не.

Обиколиха къщата, изгасиха лампите, отидоха в спалнята, съблякоха се в прохладната тъмнина и дръпнаха завивките.

— Чаршафите са толкова свежи и приятни.

— Уморена съм.

— *Всички* сме уморени.

Легнаха си.

— Един момент — каза тя.

Чу я как става от леглото и отива в кухнята. Миг по-късно се върна.

— Чешмата капеше — обясни тя.

Нещо във всичко това бе тъй смешно, че той не успя да се сдържи.

Тя се разсмя с него, даваше си сметка, че постъпката ѝ наистина е смешна. Накрая спряха и останаха да лежат в прохладното легло, преплели пръсти, допрели глава до глава.

— Лека нощ — каза след малко той.

— Лека нощ — отвърна тя.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.